

บทที่ 5

บทสรุป

ล้วนจึงเป็นผลไม้ที่ปลูกกันมากในภาคเหนือเป็นระยะเวลานานมาแล้ว เป็นผลไม้ที่มีรสหวานอมเปรี้ยว เป็นที่นิยมของผู้บริโภคทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศทั้งยังนิยมให้เป็นของขวัญในโอกาสต่าง ๆ ราคายาบจึงค่อนข้างสูงกว่าผลไม้ประเภทอื่น เช่น ลำไย สับปะรด มะลิฯ แต่เนื่องจากการปลูกล้วนจึงในปัจจุบันนี้เกษตรกรประสบปัญหาในเรื่องภัยอากาศที่เริ่มร้อนขึ้น ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ผลผลิตของล้วนจึงพันธุ์ต่าง ๆ อาทิ พันธุ์จักรพรรดิ พันธุ์โอวาห์ียะ มีจำนวนลดลง ทำให้เกษตรกรหันไปให้ความสนใจต่อพันธุ์ล้วนจึงที่ทนต่อสภาพอากาศร้อนและแมลงได้ดีอย่างล้วนจึง พันธุ์ช่องชาวย ในขณะเดียวกันหลายปีที่ผ่านมาการปลูกล้วนจึงได้รับความสนใจจากเกษตรกรชาวไทยกูเ美好的ขึ้น แต่ผลผลิตที่ได้คุณภาพไม่คุ้นเคย เพราะการขาดแคลนด้านการเงินและความรู้ในการปลูกล้วนจึงอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจว่าเกษตรกรผู้ปลูกล้วนจึงในปัจจุบันนี้จะได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่ากับต้นทุนที่ลงทุนปลูกล้วนจึงหรือไม่

ในการศึกษาเรื่องต้นทุนและผลตอบแทนของการปลูกล้วนจึง ได้ทำการศึกษาจากพื้นที่เพาะปลูกแต่ละขนาดของเขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ซึ่งเป็นอีกแหล่งหนึ่งที่มีการปลูกล้วนจึงกันมาก โดยได้ทำการศึกษาจากการสัมภาษณ์เกษตรกรที่ปลูกล้วนจึงและเจ้าหน้าที่เกษตรในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย รวมถึงการเก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อมาทำการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนของการปลูกล้วนจึงโดยตัวต่อตัวระหว่างพื้นที่เพาะปลูก 1 – 6 ไร่และ 7 – 12 ไร่ โดยแบ่งกลุ่มเกษตรกรออกเป็น 2 กลุ่มคือ เกษตรกรชาวไทยพื้นราบและเกษตรกรชาวไทยภูเขารวม 330 ราย ซึ่งในการศึกษาระบบนี้ได้ทำการศึกษาที่อายุโครงการเพียง 7 ปีเท่านั้น เนื่องจากได้มีการศึกษามาแล้วว่าการปลูกล้วนจึงจะให้ผลตอบแทนคุ้มทุนประมาณปีที่ 7

จากการศึกษาขั้นต้นในเรื่อง ต้นทุนและผลตอบแทนของการปลูกล้วนจึงในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดเชียงรายนี้ ข้อมูลที่ได้รับเป็นข้อมูลจริงที่ได้รับจากเกษตรกรผู้ปลูกล้วนจึง ดังนั้นตัวเลขที่ได้แสดงในตารางต่าง ๆ ใน การศึกษาเรื่องต้นทุนและผลตอบแทนของการปลูกล้วนจึง จึงเป็นข้อมูลตัวเลขที่ได้จากการถัวเฉลี่ย ซึ่งผู้ลงทุนต้องพึงระวังในเรื่องของข้อสมมติฐานและสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาระบบนี้ประกอบกับการพิจารณาในเรื่องของการลงทุนปลูกล้วนจึงไปด้วย

จากการศึกษาด้านทุนและผลตอบแทนของการปลูกลินจีให้ผลสรุปดังต่อไปนี้

เกณฑ์ระหว่างพื้นที่

1. พื้นที่เพาะปลูกขนาด 1 – 6 ไร่ มีต้นทุนรวมในการปลูกลินจีเฉลี่ยต่อไร่ในระหว่างปีที่ 1 – 7 เป็นจำนวนเงินเท่ากับ 3,142.17 – 8,137.78 บาท (ตาราง 3-25) และจากการจำแนกเฉลี่ยต่อไร่ในกิโลกรัมละ 20 บาท ทำให้มีรายได้เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 4 – 7 เท่ากับ 7,000.00 – 20,420.00 บาท (ตาราง 4-1) มีกำไร(ขาดทุน)สุทธิเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 4 – 7 เป็นจำนวนเงินเท่ากับ 2,125.55 – 12,282.22 บาท (ตาราง 4-3)

จากการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน เกณฑ์ระหว่างพื้นที่เพาะปลูกลินจีขนาด 1 – 6 ไร่ จะมีระยะเวลาคืนทุน 4 ปี 10 เดือน 24 วัน (ตาราง 4-13) สำหรับมูลค่าปัจจุบันสุทธิในกรณีที่อัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดคร้อยละ 3 ร้อยละ 9 ร้อยละ 12 จะมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิเท่ากับ 23,418.96 บาท 14,437.44 บาท และ 11,166.22 บาท(ตาราง 4-15) ตามลำดับ และมีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงเท่ากับ 32.32% (ตาราง 4-19)

2. พื้นที่เพาะปลูกขนาด 7 – 12 ไร่ มีต้นทุนรวมในการปลูกลินจีเฉลี่ยต่อไร่ในระหว่างปีที่ 1 – 7 เป็นจำนวนเงินเท่ากับ 2,943.79 – 9,298.19 บาท (ตาราง 3-27) และจากการจำแนกเฉลี่ยต่อไร่ในกิโลกรัมละ 20 บาท ทำให้มีรายได้เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 4 – 7 เท่ากับ 9,400.00 – 21,080.00 บาท (ตาราง 4-2) มีกำไร(ขาดทุน)สุทธิเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 4 – 7 เป็นจำนวนเงินเท่ากับ 2,125.55 – 12,282.22 บาท (ตาราง 4-5)

จากการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน เกณฑ์ระหว่างพื้นที่เพาะปลูกลินจีขนาด 7 – 12 ไร่ จะมีระยะเวลาคืนทุน 4 ปี 10 เดือน 13 วัน (ตาราง 4-14) สำหรับมูลค่าปัจจุบันสุทธิในกรณีที่อัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดคร้อยละ 3 ร้อยละ 9 ร้อยละ 12 จะมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิเท่ากับ 23,452.33 บาท 14,340.92 บาท และ 11,021.90 บาท (ตาราง 4-17) ตามลำดับ และมีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงเท่ากับ 31.31% (ตาราง 4-21)

เกณฑ์ระหว่างภูมิภาค

1. พื้นที่เพาะปลูกขนาด 1 – 6 ไร่ มีต้นทุนรวมในการปลูกลินจีเฉลี่ยต่อไร่ในระหว่างปีที่ 1 – 7 เป็นจำนวนเงินเท่ากับ 71.56 – 66.19 บาท (ตาราง 3-26) และจากการจำแนกเฉลี่ยต่อไร่ในกิโลกรัมละ 20 บาท ทำให้มีรายได้เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 4 – 7 เท่ากับ 1,330.00 – 3,880.00 บาท (ตาราง 4-1) มีกำไร(ขาดทุน)สุทธิเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 4 – 7 เป็นจำนวนเงินเท่ากับ 1295.56 – 3,813.81 บาท (ตาราง 4-4)

จากการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน เกษตรกรชาวไทยภูเขาในพื้นที่เพาะปลูกลีนจีบนภาค 1 – 6 ໄວ่ จะมีระยะเวลาคืนทุน 3 ปี 1 เดือน 13 วัน (ตาราง 4-13) สำหรับมูลค่าปัจจุบันสุทธิในกรณีที่อัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดคร้อยละ 3 ร้อยละ 9 ร้อยละ 12 จะมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิเท่ากับ 8,675.87 บาท 6,191.59 บาท และ 5,269.43 บาท(ตาราง 4-16) ตามลำดับ และมีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงเท่ากับ 133.84% (ตาราง 4-20)

2. พื้นที่เพาะปลูกขนาด 7 – 12 ໄວ่ มีต้นทุนรวมในการปลูกลีนจีเฉลี่ยต่อไร่ในระหว่างปีที่ 1 – 7 เป็นจำนวนเงินเท่ากับ 23.99 – 46.04 บาท (ตาราง 3-28) และจากการจำหน่ายลีนจีในกิโลกรัมละ 20 บาท ทำให้มีรายได้เฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 4 – 7 เท่ากับ 1,785.00 – 4,005.00 บาท (ตาราง 4-2) มีกำไร(ขาดทุน)สุทธิเฉลี่ยต่อไร่ต่อปีในระหว่างปีที่ 4 – 7 เป็นจำนวนเงินเท่ากับ 1,761.13 – 3,958.96 บาท (ตาราง 4-6)

จากการวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากการลงทุน เกษตรกรชาวไทยภูเขาในพื้นที่เพาะปลูกลีนจีบนภาค 7 – 12 ໄວ่ จะมีระยะเวลาคืนทุน 3 ปี 25 วัน (ตาราง 4-14) สำหรับมูลค่าปัจจุบันสุทธิในกรณีที่อัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่กำหนดคร้อยละ 3 ร้อยละ 9 ร้อยละ 12 จะมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิเท่ากับ 9,572.67 บาท 6,881.46 บาท และ 5,879.22 บาท (ตาราง 4-18) ตามลำดับ และมีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงเท่ากับ 173% (ตาราง 4-22)

จากการปลูกลีนจีของเกษตรกรชาวไทยพื้นราบในขนาดพื้นที่เพาะปลูก 1 – 6 ໄວ่ จะใช้ระยะเวลาคืนทุนไม่แตกต่างกันมากกับพื้นที่เพาะปลูกขนาด 7 – 12 ໄວ่ และพื้นที่ทั้ง 2 ขนาดมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิเป็นวงกลม แสดงว่าอัตราผลตอบแทนที่ได้รับจากการลงทุนในพื้นที่ทั้ง 2 ขนาด มีค่ามากกว่าต้นทุนของเงินลงทุนที่จ่ายไป มีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงที่ได้รับของพื้นที่เพาะปลูก 1 – 6 ໄວ่ 32.32% มากกว่าอัตราผลตอบแทนที่ได้รับของพื้นที่เพาะปลูก 7 – 12 ໄວ่ ซึ่งมีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงเท่ากับ 31.31% ดังนั้น จากการวิเคราะห์การประเมินค่าการลงทุนทั้ง 3 วิธีจะเห็นได้ว่าการปลูกลีนจีไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ขนาดใดให้ผลตอบแทนที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นผลดีต่อเกษตรกรหรือผู้ที่สนใจลงทุนในการปลูกลีนจีที่มีพื้นที่เพาะปลูกทั้ง 2 ขนาด

สำหรับเกษตรกรชาวไทยภูเขานั้น ไม่ว่าจะเป็นพื้นที่ขนาด 1 – 6 ໄວ่หรือพื้นที่ขนาด 7 – 12 ໄວ่ จะใช้ระยะเวลาคืนทุนที่ 3 ปี 1 เดือน 13 วันและ 3 ปี 25 วัน ตามลำดับ พื้นที่ทั้ง 2 ขนาดมีมูลค่าปัจจุบันสุทธิเป็นวงกลม และมีอัตราผลตอบแทนที่แท้จริงเท่ากับ 133.84% และ 173% ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าในส่วนของการเพาะปลูกลีนจีของเกษตรกรชาวไทยภูเขานั้นมีผลตอบแทนที่สูงมากกว่าเกษตรกรชาวไทยพื้นราบมาก ซึ่งผู้ที่สนใจลงทุนจะต้องพิจารณาถึงส่วนประกอบในเรื่องของต้นทุน

ให้มาก เนื่องจากเศรษฐกิจไทยมีข้อจำกัดทางด้านการเงิน ไม่มีต้นทุนในเรื่องของค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษาและค่าแรงงานจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้การวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนของการปลูกลินจีของชาวไทยขาดในพื้นที่อ่าเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย จึงมีอัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าเกษตรกรชาวไทยพื้นราบในเขตพื้นที่อ่าเภอแม่จัน จังหวัดเชียงรายมาก

การศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของการปลูกลินจีในพื้นที่อ่าเภอแม่จัน จังหวัดเชียงรายในครั้งนี้ได้พบปัญหาค่าต้นทุนที่ต้องจ่ายเพิ่มขึ้น ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาค่าด้านความรู้ทางวิชาการในเรื่องของการปลูกลินจีของเกษตรกรชาวไทยยังไม่เป็นที่แพร่หลาย เกษตรกรชาวไทยขาดส่วนใหญ่ไม่ทราบถึงการปฏิบัติว่าควรที่จะทำอย่างไรจึงจะทำให้ได้ผลผลิตลินจีที่มีคุณภาพดี เช่น ไม่ทราบว่าจะต้องเตรียมดินอย่างไร การใส่ปุ๋ย การดูแลรักษารากต้นลินจีจะต้องปฏิบัติอย่างไรบ้าง

2. ปัญหาค่าโรคและแมลง เกษตรกรชาวไทยขาดปัญหาในเรื่องของโรคและแมลงที่เกิดจากลินจีไม่ได้รับการดูแลรักษาก่อให้เกิดโรคและแมลงที่ต้องรักษาอย่างต่อเนื่อง จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ราคาลินจีของเกษตรกรชาวไทยขาดในราคามาก

3. ปัญหาทางด้านภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง จากการที่ปัจจุบันโลกมีอุณหภูมิเพิ่มขึ้นทำให้ลินจีซึ่งมีการออกผลผลิตที่สัมพันธ์กับอากาศหน้าหนาวเย็นมีปริมาณผลผลิตที่ลดลง เกษตรกรจึงหันไปนิยมปลูกลินจีพันธุ์ช่องชวยเพิ่มมากขึ้น ทำให้ลินจีพันธุ์อื่นที่ต้องอาศัยอากาศที่หนาวเย็นมีจำนวนการปลูกที่ลดลง

4. ปัญหาที่เกษตรกรชาวไทยขาดและชาวไทยพื้นราบต้องการให้รับมาเดือดร้อนได้แก่ เรื่องราคาของผลผลิตลินจี การซ่วยเหลือทางด้านการตลาดที่มีค่อนข้างจำกัดและการขนส่งผลผลิตให้รวดเร็วขึ้น เนื่องจากลินจีเป็นผลไม้ที่ผิวเปลี่ยนสีง่าย การเน่าเสียและบอบช้ำได้ง่ายทำให้ไม่สามารถเก็บรักษาไว้ได้นานและเมื่อมากถึงตลาดทำให้ราคาขายต่ำ

5. ปัญหาทางด้านเงินทุน เกษตรกรชาวไทยพื้นราบและชาวไทยขาดปัญหาด้านเงินทุนจะเห็นได้จากบางปีไม่มีเงินทุนในการบำรุงดูแลรักษารากต้นลินจีในปีถัดไป และหากจะขยายพื้นที่เพาะปลูกก็ไม่สามารถทำได้เพราะการขยายพื้นที่เพาะปลูกลินจีในอนาคตต้องใช้เงินทุนเป็นจำนวนมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องของราคาที่คิดที่ใช้เพาะปลูก ค่าปุ๋ยเคมีและยากำจัดศัตรูพืชที่มีราคามากขึ้นเรื่อยๆ

ในการวิเคราะห์และศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนของการปลูกลินจีในพื้นที่อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงรายนี้มีข้อเสนอแนะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ทางรัฐบาลหรือหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง ควรหาทางเผยแพร่ความรู้ทางด้านวิชาการ ที่เกี่ยวกับการเพาะปลูกลินจี การบำรุงและดูแลรักษาลินจีที่ถูกต้องให้กับเกษตรกร โดยเฉพาะเกษตรกรชาวไทยภูเขา โดยอาจส่งเจ้าหน้าที่เข้าไปให้ความรู้หรือฝึกอบรมให้แก่เกษตรกรเป็นครั้งคราว เพื่อให้เกษตรกรมีความรู้ความเข้าใจการเพาะปลูกลินจี การบำรุงและดูแลรักษาอย่างถูกวิธี เพื่อให้ได้ผลผลิตตามมาตรฐาน เป็นการจัดปัญหาในเรื่องของผลผลิต การเก็บเกี่ยว โรคและแมลงต่าง ๆ ที่อาจเกิดขึ้น
2. เกษตรกรควรรวมตัวกันเป็นกลุ่ม เช่น รวมตัวกันเป็นกลุ่มเกษตรกรผู้ปลูกลินจีหรือรวมตัวกันเป็นสหกรณ์เพื่อสร้างอำนาจต่อรองกับกลุ่มพ่อค้าคนกลางเพื่อป้องกันการถูกกดราคา รวมถึงการสร้างอำนาจต่อรองในการซื้อสินค้า อาทิ ปุ๋ยเคมี ยากำจัดศัตรูพืช อุปกรณ์เครื่องมือ จากพ่อค้าในราคาน้ำเงิน เช่นเดียวกับหน้าที่หน่วยงานทางราชการที่เกี่ยวข้องเข้ามาให้คำแนะนำและแนวทางในการปฏิบัติในการรวมกลุ่มเกษตรกรด้วย มีการทำตลาดขายโดยอาศัยช่องทางตลาดกลาง ขายส่งผลไม้และเหล็กทองเที่ยวต่าง ๆ ที่สำคัญ
3. เกษตรกรควรเรียนรู้เกี่ยวกับการแปรรูปผลผลิตลินจี เช่น การทำน้ำผลไม้ลินจี การทำไวน์ลินจี การทำเยนลินจี ลินจีกวน ฯลฯ เพื่อที่จะสามารถนำผลผลิตที่ออกสู่ตลาดมากขึ้นและมีราคาถูกมากแปรรูปอย่างง่าย ซึ่งจะทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้น
4. รัฐบาลควรให้การสนับสนุนทางด้านเงินทุนแก่เกษตรกร โดยหาแหล่งกู้ยืมหรือแหล่งเงินทุนที่มีดอกเบี้ยต่ำ มีระยะเวลาคืนเงินนานพอสมควร ตลอดจนการเพิ่มงินกู้ยืมให้สูงขึ้น
5. รัฐบาลควรควบคุมราคาและคุณภาพของปุ๋ยเคมียาป้องกันและกำจัดศัตรูพืช ราคาของปุ๋ยเคมีและยากำจัดศัตรูพืชในปัจจุบันมีราคาแพงซึ่งเกษตรกรส่วนใหญ่มีปัญหาทางด้านเงินทุน
6. ทางรัฐบาลหรือบางหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องควรหาที่ดินที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์หรือที่ดินที่กรร่างว่างเปล่าให้เป็นที่ทำการศึกษาของเกษตรกรผู้ปลูกลินจีโดยให้เสียค่าเช่าที่ไม่แพงจนเกินไปนัก และทำสัญญาเช่าในระยะเวลาที่กำหนดไว้